

çocukların edebiyat dergisi

MAVİBULUT
YAYINLARI

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince
incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990
tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye
edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 14

Kasım-Aralık 1992

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

MAVİBULUT YAYINLARI

YeniçarşıCd. 33/2 Ferah Apt. D.4
80060 Galatasaray İstanbul
Tel: 252 63 75 Faks: 252 63 76

Kapak renk ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç filmler: Reprograf (511 38 26)

Baskı: Ak Basımevi (Tel: 244 58 16)

İki ayda bir çıkar. Fiyatı: 12.000 TL.

Yıllık abone bedeli:

1993 yılı için 12 sayı: 120.000 TL.

Taahhütlü: 168.000 TL

Yurtdışı: DM 70 (Uçakla: DM 95)

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 no.lu hesaba abone
bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: **Mustafa Delioğlu**

Merhaba!

Kırmızıfare'miz bu sayısıyla 3. yılını geride bırakıyor. 1993 başından itibaren artık hepimizin ortak dileği yerine geliyor: Aylık bir Kırmızıfare! Bu sayıyla birçoğunuzun aboneliği de sona eriyor. Yenileme formlarınızı ayrıca postaladık. Hemen işlemlerinizi yapın ki, aylık derginiz Kırmızıfare içinde ayrıca gönderilecek.

Abonelik yenileme işlemlerinizi yaparken ayrıca üç kuruluşun sizlere armağan etmemiz için bize verdiği şu kitaplardan birini işaretlemeyi de unutmayın:

- 1) BORUSAN OTO firmasının çıkardığı, "**Çocuklar! 50 Basit Önlemle Doğayı Kurtarabiliriz**"
- 2) IBM firmasının çıkardığı, "**Dünya Sevgiyle Yaşar, Çocuklar İçin Çevre Öyküleri**"
- 3) Doğal Hayatı Koruma Derneği'nin çıkardığı, "**Deniz Kaplumbağaları, İngilizce-Türkçe boyama kitabı**"

Bu kitaplara ilişkin ayrıntılı bilgi son sayfamızda. Elimizde sınırlı sayıda kitap olduğu için bütün abonelerimize yetmeyecek, bu nedenle lütfen üzülmeyin, çünkü Kırmızıfare'niz mutlaka sizi de sevindirmenin bir yolunu bulur, biliyorsunuz.

Bu yılki Kırmızıfare Öykü Ödülü'nü **Seza Aksoy** kazandı. Ayrıca, **Cengiz Asiltürk, Handan Derya, Üstün Alsaç, Haluk Cengiz, Ahmet Uysal, Güler Eyidoğan, Emine Gülay Çiftçi, Nejat Güç, Nebahat Ayar, ve Yücel Feyzioğlu** da Başarı Listesi'ne girdiler. Bu sayıdan başlayarak dergimizde bu değerli yazarlarımızın öykülerini de okuyacaksınız.

Edebiyat ve sevgi dolu günler, mutlu yıllar!

Kırmızıfare

İçindekiler

Bir Çocuk Bir Kalem	<i>Veli Kahraman 3</i>
Anne Sevgisi	<i>SezaAksoy4</i>
Dilenciler Kraliçesi	<i>Dilek Aykul Bisku 8</i>
Nane Likörü	<i>Nur Bilimer 13</i>
Sağ Elim	<i>Ayla Çınaroğlu 17</i>
Fındıkfaresi	19
Onu Seviyorum (3)	<i>Fatih Erdoğan 23</i>
Pufpuf Ayı Dabadam'ın Peşinde	<i>A. A. Milne 24</i>
Kar Helvası	<i>Fatih Erdoğan 32</i>
Yumurtlayan Horoz	<i>Nehir Tınaz 35</i>
İpucu Bizden Çözümü Sizden	<i>Turan Yüksel 38</i>
Bir Kitap Bir Yazar	40

İki
kalem var.
Biriyle harf yazar,
ad yazar;
Kendi adını,..hayvan,
çiçek adını...
Üstelik de mektup, dostuna.
günlüğüne birkaç satır...
yani; Yazı yazar Kalemle.
Diğeriyle resim çizer; kendi resmini,
ağaç, kuş, böcek resmini...
çizer de bakıp bakıp güler karşısında.
Hem güler
Hem çizer
Çocuk.
Gülen bir
çocuk çizer
Çocuk.

Anne Sevgisi

Güzel bahar sonunda
gelmiş, çimenler diz boyu
yeşermişti. Kedi yavruları,
bahçede minik
patileriyle bazen
papatyaları
okşuyorlardı, bazen
annelerinin kuyruğunu.
Sonra gidip bahçeyi
çevreleyen ortanca
duvarının arkasında
saklambaç
oynuyorlardı. Öylesine
keyifliydi ki
miyavlamıyorlardı bile.

Ayşe'nin onları
burnunu cama dayayıp
izlediğinden de habersiz
gibiydiler. Ayşe içeri
koşup annesine:

"Yavru kedi istiyorum
ben," dedi. "Olur di' mi? Sen de
istiyorsun di' mi?" Gözleri
kocaman bir soru işareti gibi
açılmıştı. Kafası da annesinin
yerine olur der gibi sallanıp

Seza Aksoy

1992 yılı Kırmızıfare
Öykü Ödülü'nü
kazanan Seza
Aksoy'u eski
abonelerimiz 2.
sayımızdaki Dost
Uçurtma, 7.
sayımızda da Güneş
Ana adlı öyküleriyle
anımsayacaklardır. "Öykülerim sevgi üstüne,"
diyen Seza Aksoy Gaziantep'te doğdu. İstanbul
Kız Lisesi'nden sonra İstanbul Üniversitesi
İngiliz Dili ve Edebiyatı'na bir süre devam etti.
1981'de "Arsa" adlı çocuk kitabı yayımlandı.
1992'de Sıtkı Dost Yarışmasında mansiyon aldı.
Öyküleri, dergimiz dışında ayrıca Milliyet Çocuk
ve Doğan Kardeş'te yayımlandı.

Seza Aksoy evli. Yunus ve Zühre adında iki
çocuğu var.

duruyordu. Annesinin gözleri
doğradığı soğanın acı
suyundan yaşarmıştı. Ne
kocaman soru işaretini
görecekti haldeydi, ne de yukarı

aşığı sallanan
oluru. Sanki
gözüne küçük
kedinin tüyleri
kaçmıştı. Ya da
kedinin
devirdiği bir
saksının
toprağı.
Yüzünü
buruşturup,
"Bakması çok
zor," dedi.
"Hem yavru
kediye nereden
bulacağız?"

"Bahçeden,
bahçeden,"
diye zıpladı
Ayşe. "Arka
bahçedeler. Üç
tane. Birinin
gözünün etrafı
gözlük takmış
gibi kapkara.
Ağzının çevresi
de kar gibi
beyaz. Öyle
güzel ki,
anneciğim.
Minnacık."

Belli ki kedi yavrusu
Ayşe'nin minik, gamzeli eli
kadar küçük.

"Peki anneleri yok mu
bunların?"

"Var. Hem de kocaman.
Tüyleri öyle uzun ki, yavrular

süt emerken tüylerin arasında
kayboluyorlar."

Annesi küçük bir kaba süt
ve ekmek koydu. Sonra şöyle
dedi: "Sen o yavruyu
annesinden ayırırsan kedicik
ölür. Bence şimdi şu sütle

anneyi besle. O da yavrularına daha bol süt versin. Ne dersin?"

Ayşe kabı alırken, "Ama alacağız onu. Değil mi?" diye yineledi. Annesi, "Bakalım," diye bir bilmece attı ortaya. Ayşe süt kabını alıp aşağı koştı.

Anne kedi sütü kokladı. Yalamaya başladı; Kulakları dimdik olmuştu. Arada bir oynayan yavrularına bakıyor, sonra yine yalıyordu sütü. Bu kez de yavrulardan birini yakalamaya çalışan Ayşe'nin mavi tişörtünü, lacivert şortunu inceliyordu. Ayşe tam bu sırada yanı başında bir ses duydu.

"Kedileri mi besliyorsun Ayşe'ciğim?"

Ayşe'ye göre kocaman olan bu gövdenin ve bu kalın sesin sahibi Pervin Teyze'ydi. En alt katta otururdu. Yalnız ve yaşlı bir kadın. Ayşe zaman zaman, acaba yalnız oturmaktan korkmuyor mu, diye düşünürdü.

Pervin Teyze elindeki haşlanmış ciğeri anne kediye uzattı. Anne kedi ciğeri bıraktı. Uzun tüylerini Pervin Teyze'nin ayaklarına sürdü. Belli ki bu kedi Pervin Teyze'yi çok seviyordu. Ayşe de öyle. Ama Ayşe küçük kediye daha

da çok seviyordu.

"Bu kediye almaya geldim," dedi, gözlüklü yavruyu göstererek.

"Neden alacaksın kediye?" dedi Pervin Teyze.

Ayşe şaşırdı. Ortancalarla oynayan bir kedi yavrusu neden alınır?

"Sevmek için," dedi Ayşe.

"Peki! Burada sevemez misin onu?"

"Burada da sevebilirim. Ama o zaman benim kedim olmaz ki!" Pervin Teyze ona hak verdi.

"Doğru. Senin olması için onu eve götürmelisin. Yatağın gibi, odadaki masan gibi, ya da bebeklerin gibi. Değil mi? Anladığım kadarıyla sen o kediye annelik yapmak istiyorsun."

Ayşe başını salladı. Pervin Teyze ne kadar da anlayışlıydı. Ayşe kendisi bile anlamadan o her şeyi anlıyordu. Ayşe şimdiden onun olan gözlüklü minik kedisine baktı. Annesinin yanına gelmiş, minik patileriyle onun kuyruğunu çekiştiriyordu.

"Annemin yün yumağıyla oynar kedim," dedi. "Ben de onunla oynarım. O zaman canım hiç sıkılmaz."

Pervin Teyze gülümsedi. "Senin de canın sıkılıyor, değil

mi?" dedi. "Oysa bir yığın oynucağın vardır. Sonra konuşabileceğin annen var, baban var. Bir de kedin olacak. Artık sen hiç sıkılmazsın. Ama ben...Ah ben..."

Ayşe, "Yalnız kalınca çok mu sıkılıyorsunuz?" dedi. Minik kaşları birbirine değecek gibiydi. Pervin Teyze'nin yalnız kalmasına çok üzölmüştü. Sonra birden yüzü aydınlandı.

"Siz de öbür kediyi alın. Hır? Olmaz mı?"

Pervin Teyze biraz düşündü.

"Bak! Bu hiç aklıma gelmemişti," dedi. "Aslında başka bir şey aramak için çıkmıştım bahçeye. Şöyle küçük bir kızım olsun istiyorum. Beş yaşında falan. Mavi tişörtlü. Lacivert şortlu. Uzun saçlı. Gözleri kocaman kahverengi olmalı. Kucağında bir kedi yavrusu olursa daha çok severim onu. Buralarda böyle birini gördün mü acaba?"

"Hayır, hiç görmedim. Ne yapacaksınız o kızı? Sizin kızınız mı olacak?"

"Elbette benim kızım olacak. Ben onu çok seveceğim. Sonra hiç canım da sıkılmaz. Öyle değil mi?"

"Ama ya küçük kızın annesi varsa?"

"Benim için hiç sakıncası yok. Varsın annesi olsun."

"Ama ya annesi o küçük kızı çok özlerse?"

"Özlerse özlesin. Ben o küçük kızı çok severim. Onun annesi ben olurum. Annesi de onu unuttur."

"Ama ya o küçük kız annesini çok özlerse?"

"O da unuttur, Ayşe'ciğim. Ben ona yeni giysiler alırım, yeni oyuncaklar alırım."

Mavi gözlü minik kedi Ayşe'nin yanına geldi. "Ben artık yukarı çıkayım." dedi Ayşe. Kedi minik patileriyle ayaklarına vurdu. Onunla oynamak istiyordu belli ki.

"Kedini almayı unuttun." dedi Pervin Teyze. "Bak yukarı çıkmak istiyor seninle. Hadi! Alsana."

Ayşe kediyi okşadı. Sevdii onu. "Zaten ben annesine süt vermeye gelmişim," dedi. "Sevmek istersem gelip buraya severim. Yukarı götürür sem annesini özler. Çünkü daha çok küçük. Sakın siz de öbür kediyi almayın teyzeciğim."

Pervin Teyze, Ayşe'nin saçlarını okşadı.

Yanaklarından öptü.

"Gelirken yün yumağını getirmeyi unutma sen de," dedi.

Dilenciler Prensesi

Dilek Aykul Bishku

Resimler: Betül Sayın

Bir zamanlar şehir dilencilerle doluydu. Dilencilerin kralı şehrin en kalabalık köprüsünün kaldırımında, önüne kraliyet mendilini açarak dileniyor ve çok da iyi para kazanıyordu. Kraliçe dersiniz, o da mesleğinde son derece başarılıydı. Şehrin en geniş yeraltı geçidinde kör taklidi

yaparak sızlanmakta üstüne yoktu. Kral ve Kraliçe'nin mutluluklarını perçinleyen küçücük bir kızları vardı. Kahverengi gözleri ile herkeste şefkat hisleri uyandıran pek tatlı bir çocuktur Dilencilerin Prensesi. Kral ve Kraliçe onun geleceği konusunda büyük umutlar besliyorlardı.
"Büyüdüğü zaman

dilencilikte büyük olay yaratacak sevgili prensesimiz," diyordu Kral. "Gelmiş geçmiş en başarılı dilenci olarak yetiştireceğiz onu." Kraliçe de "Şu kocaman kahverengi gözlerle bak," diye ona hak veriyordu. "Birkaç bozukluk vermeden bu gözlerin önünden geçip gitmeye hangi yürek dayanır?"

Ne yazık ki Prensес büyüdüğünde Kral ve Kraliçeyi de, şehrin tüm dilencilerini de hayal kırıklığına uğrattı. Dilenmeye başladığında eve hiç para getiremedi. Her gece elleri boş dönmeye başladı. Kral ve Kraliçe bu işe bir anlam veremediler. "Nasıl olur anlamıyorum," diyordu Kral. "Onu en işlek alışveriş merkezinin göbeğine yerleştirdik. Orada bir servet kazanması gerek." Kraliçe de aynı fikirdeydi. "Hâlâ bebeklikindeki gibi kocaman kahverengi gözleri var. İş hayatına uygun kıyafetler aldık ona. Onun üzerindeki paçavralar kadar döküğü kimsenin sırtında yok. Yine de doğru dürüst para kazanamıyor. Neden acaba?"

Sonunda ikisi de Prensес'i izleyerek nasıl dilendiğini görmeye karar verdiler. "Gözlerime inanamıyorum,"

diye bağırdı Kraliçe. "Şuraya bak Prensес dalga geçiyor!"

Gerçekten de Prensес'in dilendiği falan yoktu. Bir banka oturmuş gelip geçenleri seyrediyordu. "Sorumluluk sahibi bir çocuk yetiştirdik sanıyordum," diye hayal kırıklığını dile getirdi Kral. "Ne yazık ki yanılmışım. Ona her şeyi vermedik mi? Nerede hata yapmış olabiliriz?"

O akşam Kral ve Kraliçe kızlarına durumu açıp neden doğru dürüst dilenmediğini sordular.

"Başka insanlardan para istemek hoşuma gitmiyor da ondan," dedi Prensес. "Kendim çalışıp para kazanmak istiyorum. Dilenmeye utanıyorum."

"Ne? Demek aile mesleğimiz seni utandırıyor! Ama bu işten çok iyi para kazanıyoruz. Öyle değil mi?"

"Umrumba değil," dedi Prensес sertçe. "Ben saygıdeğer bir işte çalışmak istiyorum."

"Saygıdeğer bir iş mi! Bu çılgın fikirleri aklına kim koyuyor bilmiyorum!"

Fakat Prensес düşündüklerinden de inatçı çıktı. Dilencilik yapmamakta, saygıdeğer bir iş sahibi olmak istemekte inat etti. Sonunda

"Pekâlâ," demek zorunda kaldı Kral. "Bir tek şartla başka bir meslek seçmene izin veririm. Öyle bir meslek bulmalısın ki bu işi yaparken sattığın şey satıldıkça artsın." "Nasıl yani?" diye şaşkınlıkla sordu Prens.

Kral kurnaz kurnaz güldü. "Söylediğim gibi. Bize satıldıktan sonra da sende kalacak bir şey bul. Öyle bir şey olsun ki bu, asla seni terkedip gitmesin, hep sende kalsın."

"Ve ne kadar satarsan sat asla azalmasın, aksine arttıkça artsın," diye ekledi Kraliçe. "Böyle bir iş bulursan dilenciligi bırakabilirsin."

Böylece aralarında anlaştılar ve Prens satıldığı halde kendisinde kalacak ve ne kadar satarsa satsın azalmayacak olan şeyi bulmak üzere harekete geçti. Önce çarşıdaki kuyumcu dükkânına gitti. "Söyler misiniz," dedi. "Vitrindeki şu zümrüt yüzüğü sattıktan sonra yüzük hâlâ size mi ait olacak?"

"Şaka mı ediyorsun?" dedi kuyumcu. "Sattığım bir mal hâlâ nasıl bana ait olabilir?"

Prens, "O zaman ben kuyumcu olamam," diyerek oradan ayrıldı. Köşedeki firma giderek, "Bir sorum var," dedi. "Bu ekmekleri sattığınız zaman

firmamızdaki ekmekler azalacak mı?"

Fırıncı, Prens'e tuhaf tuhaf baktı. "Gayet tabii," dedi. "Ne kadar satarsam o kadar azalır elimdeki ekmekler. Hepsi bitince yeniden ekmek pişirmem gerekir."

Prens hayal kırıklığı ile, "O zaman ben fırıncı da olamam," dedi.

Dar bir sokağın başında sehpasını kurmuş sokaktaki

evlerin resmini yapan bir ressam gördüğünde, "İşte," dedi. "Aradığım bu olmalı." Sonra da ressamın yanına giderek, "Bu yaptığınız tabloyu sattığınız zaman tablo yine size ait olacak öyle değil mi?" diye sordu. Ressam, "Hem evet, hem hayır," diye cevapladı bu soruyu. "Tablo kime satarsam satayım benim imzamı taşıyacak tabii, ama sattıktan sonra onu alıkoyamam, götürüp evimin duvarına asmam."

Prenses üzüntüyle, "Sanırım sorumun cevabı bu da değil," dedi. Sorusunu terzilere, kitapçılara, benzin istasyonu sahiplerine, elektrik tamircilerine sordu. Hiçbirinin sattığı şeyler satıldıktan sonra da onlarda kalmıyordu. Ne kadar satılırsa satılsın azalmayan bir şey de bulamadı.

Bir gün vapurda bir koltuğa oturmuş kara kara düşünürken karşısına beyaz saçlı, yuvarlak gözlüklü tonton bir kadın gelip oturdu. Onun üzüntülü halini görünce, "Niye böyle düşüncelisin kızım?" diye sordu. "Seni üzen nedir?"

Prenses olanları ona anlattı. Onu dikkatle dinleyen yaşlı kadın neşeli bir kahkaha attı. "Ah, sorunun cevabını

biliyorum ben. Benim mesleğim tam senin aradığın gibi bir meslek. Benim sattığım şey daima bana ait olarak kalır ve ne kadar satarsam satayım asla azalmaz, hattâ başkalarına verdikçe artar bile," dedi. Dilencilerin Prenses'i heyecandan yüreği ağzına gelerek, "Ne olur söyleyin bana," diye yalvardı.

"Ne iş yapıyorsunuz siz?"

"Çok basit, ben öğretmenim," dedi yaşlı kadın.

Prenses, "Tabii ya," diye bağırdı. "Nasıl aklıma gelmedi bu?"

12

Hemen Kral ve Kraliçe'nin yanına koşarak, "Satıldığında sahibini terketmeyen şey bilgidir," dedi. "Bildiğimi başkalarına ne kadar öğretirsem öğreteyim bilgim azalmaz, yine bende kalır, hattâ artar bile. İşte ne yapmak istediğimi buldum. Öğretmen olmak istiyorum!"

Kral ve Kraliçe buna verecek bir cevap bulamadılar ve çaresiz kızlarının dilenciliği bırakıp öğretmen olmasına razı olmak zorunda kaldılar. Dilencilerin Prensesi böylece öğretmen oldu. Çocuklara okumayı, yazmayı, tarih ve coğrafyayı, ama hepsinden de önemlisi alın teri ile

çalışmanın ne denli onurlu bir şey olduğunu öğretti. Ömrü boyunca yaptığı işten gurur duyarak mutluluk içinde yaşadı.

Şehirdeki diğer dilencilere gelince. Aralarından Prenses'in izinden giderek saygıdeğer işlerde çalışmaya başlayan birçok genç dilenci çıktı. Kral ve Kraliçe ise geri kalanlarla birlikte köprü başlarında, hastane kapılarında gelen geçenden para dilenmeyi sürdürdüler ve Prenses'i hiçbir zaman anlamadılar. Onu hatırladıklarında üzüntüyle başlarını sallayarak, "Yazık, çok yazık," dediler. "O kocaman kahverengi gözlerle şimdiye dek bir servet sahibi olurdu."

Nane Likörü

Nur Bilimer

Resimler: *Fethi Gürcan Mermertaş*

ÇAPARI SOKAĞINDA yazın öğle uykusuna yatmak imkânsızdır. Satıcılar bağıra çağıra geçerler. Ama annem hiç dinler mi! "Yatacaksın!" diye tutturdu. Gözlerim kapalı dinleniyordum ki, birden sokaktan alışılmışın dışında incelikte bir ses geldi.

"Masalları düzenliyorum, kötülükleri engelliyorum!"

Uykuda mıyım, yanlış mı duyuyorum? Eğildim baktım, arabasını iten bir kasetçi. Sakallı, yaz olmasına rağmen çizmeli, başında tuhaf bir şapka, sanki eski masallardan çıkmış bir ihtiyar.

"Siz mi düzenliyorsunuz masalları?" diye sordum.

"Ben Masalcı Dedeyim, masal düzenlerim," dedi.

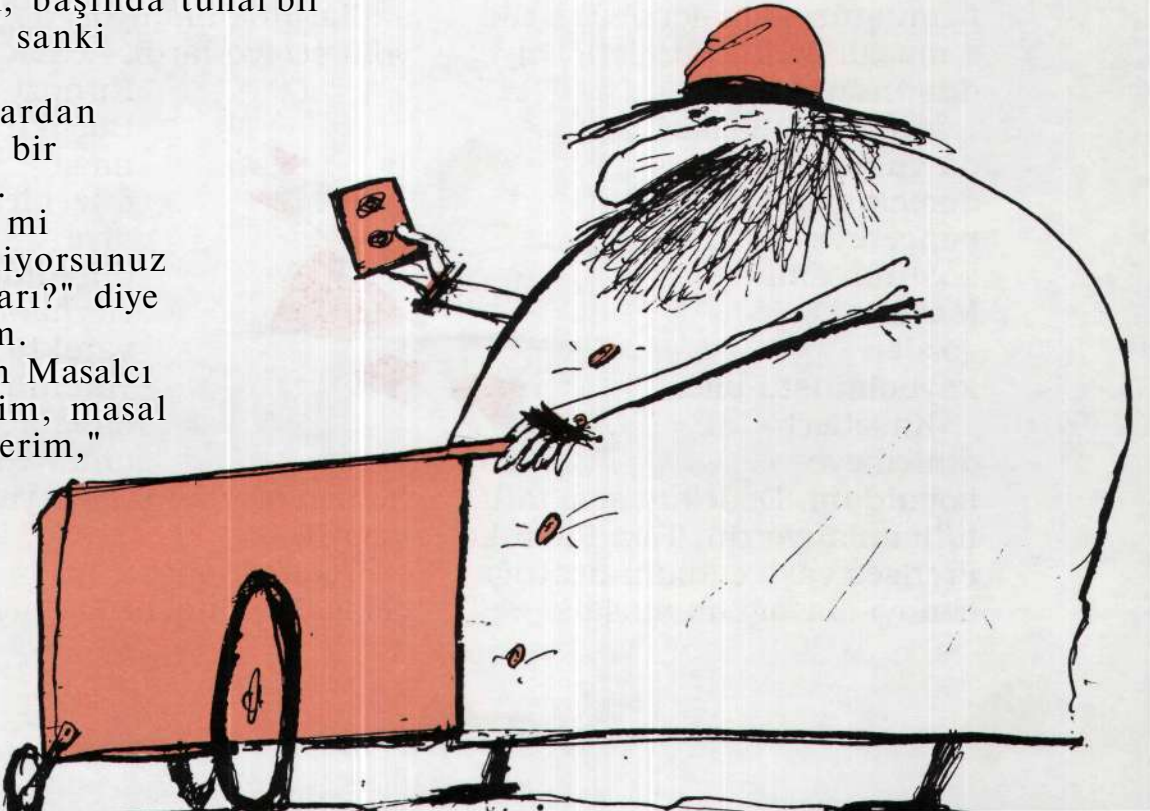
"Nasıl?"

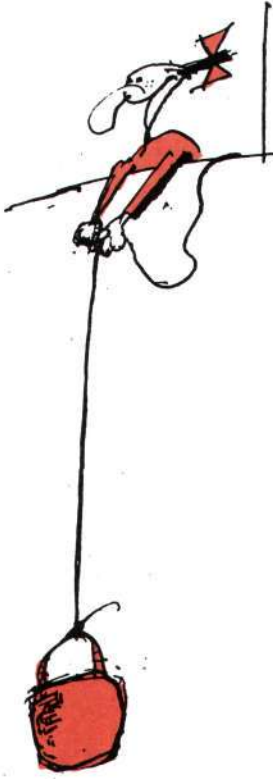
"Alda gör, bak nasıl her masal iyiye bağlanıyor. Üç tanesi üç bine, teki iki bine."

Çok merak ettim. "Üç masal ver bakalım, dede," dedim.

Asansör vazifesi gören minik sepetle, bilve kutumun altına sakladığım paraların üç bin

13

14

masalı da beni oldum olası üzmüştür. Masalcı dede belki o masalı da düzeltmiştir, diye düşündüm.

"Aman, o masalı da yukarı yolla," demek için pencereye koştum, ama Masalcı Dede gözden kaybolmuştu bile.

Kasetleri dinlemeye koyuldum. Dede'nin sesi tatlı tatlı anlatıyordu. Tam Pamuk Prenses yaşlı cadının uzattığı elmayı alacağı an masal

lirasını aşağı sarkıttım. Sepetin içinden üç kaset çıktı. Üstlerinde el yazısıyla **Pamuk Prenses, Fareli Köyün Kavalcısı** bir de **Uyuyan Güzel** yazılmış. **Kırmızı Başlıklı Kızın**

değişiyor. Aklını kullanan kız yabancı kadının elmasını almıyor. Zehirli elmayı yemediği için de derin uykuya dalmıyordu.

Fareli Köyün Kavalcısı köyden tüm fareleri götürünce, köylüler ona vaat ettikleri ödülü seve seve veriyorlar, o da çocukları peşine takıp dağın ardında yok olmuyordu. Uyuyan Güzel masalındaki prensese gelince, o da gizli odayı merak etmiyor, çıkırığı ellemiyor. Çıkrık eline batmıyor, yüzyıllık uykusuna dalmıyordu.

Derin bir nefes aldım. Her masal tatlıya bağlanmıştı. "Ah keşke öyle olmasa," dediğiniz yerlerde masal kişileri akıllarını kullanıyor, doğru yolu seçiyorlardı. Acaba

Kırmızı Başlıklı Kız nasıl düzenlenirdi diye düşündüm. Herhalde kız yatakta yatanın ninesi olmadığını anlar ve

hemen oradan sıvışıp yardım isterdi.

Dede'nin masalları çekiciliklerinden

ileri gidip, ta baştan
durdursam kötülükleri. Yani
Pamuk Prenses'in annesi ölür,
bu doğal ama üvey annesi iyi
biri olamaz mıydı? Fareli Köyü
fareler basmış olabilirdi, ama
çağrılan Fare Zehiri Uzman

Ekip'i köyü
tertemiz
yapabilirdi.
Uyuyan
Güzel'in
doğumunda
o periyi
çağırması

kaybetmişlerdi, ama aynı
zamanda ürkütücü olmaktan
da çıkmışlardı.

Peki ben kendim bir adım

hatırlasalardı o da kızmaz,
onları lanetlemezdi. Kırmızı
Başlıklı Kız'ın annesi küçük
bir kızın ormana tek başına

yollanmayacağını
bilirdi. Daha güçlü
birini seçebilir ya da
hasta annesini
yoklamaya, karanlığa
kalmadan, kendisi gi-
debilirdi.

Gözlerimi kapadım,
kafamda bunları
canlandırıyorum.
Pamuk Prenses'i
görüyor gibiyim.
Sarayda, sevgili üvey
annesinin yanında
uslu uslu oturuyor.
Bütün gün nakış
işliyor. Ormanı,

cüceleri tanımıyor. Yedi sevgili dostu yok, onların yemeklerini pişirmiyor, söküklerini dikmiyor. Yaşamında hiç iş yapmıyor. İş yapmadığı için iş yaparken söylediği güzel şarkılarla genç prensi büyülemiyor.

Fareli
Köy'ü
fareler ba-
sınca, Fare
Zehiri
Uzmanları
gelip işi
hallediyor-
lar. Bu
nedenle
hayvan ve
çocuk
dostu
sihirli
kavalcı hiç
görünmü-
yor. O
büyüleyici
müziğiyle hayvanları ve
çocukları kaba köy halkının
elinden kurtarmıyor.

Uyuyan Güzel'in ailesi tüm perileri davet ettiğinden hepsi bebeğe iyi dileklerde bulunuyorlar. Prenses de diğer prensesler gibi sıkıcı bir yaşam geçirip ölüyor. Hepimizin en büyük merakı olan yüzyıl sonra neler olacağını da göremiyor.

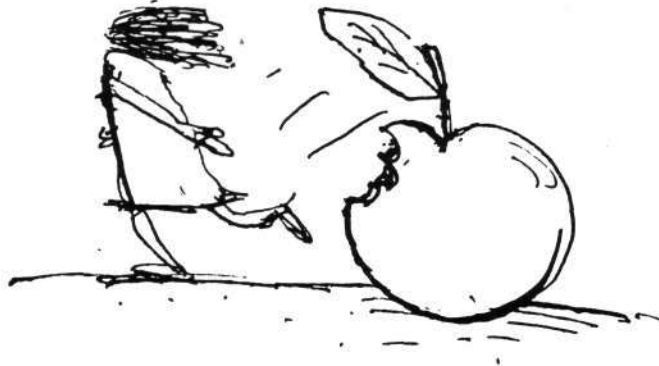
Kırmızı Başlıklı Kız ailesi tarafından hep korunduğu için, ormanı, kurdu, tehlikeleri hiç tanımıyor. Başından hiçbir serüven geçmiyor. Hiçbir deneyim edinmiyor. Hiçbir sorunu olmuyor. Kimse onu tanımıyor, yüzyıllarca dillerde

dolaşmı-
yor.

Aman
Tanrım!
Her şey bir
anda nasıl
kuşa
çevrildi.
Masallar
doğmadan
ölüyorlar.
Tatları,
tuzları
kalmadı.
Çaba yok,
heyecan
yok. Buna
izin

veremem. Hemen, hepsini eski haline döndüreceğim.

Ya Masalcı Dede'nin kasetleri? Kaldırıp atmalı mıyım? Hayır, onlar bende bir anı olarak kalacaklar. Ara sıra rahat bir nefes almak isteyenlere dinletebilirim. Eminim bayramlarda küçük, büyük herkese sunulan nane likörü etkisi yapacaklardır.

Sağ Elim

Ayla Çınaroğlu

Resim: Ayşe Çınaroğlu

Birinci sınıf öğretmenimiz kimdi? Hiç mi hiç anımsamıyorum. Sanırım, öğrenim yaşantımızın o ilk yılı, sınıfımız için pek de şanslı bir yıl değildi. Boş geçen ders saatleri ve değişik, silik öğretmen yüzleri kalmış belleğimde yalnızca. Ders yılı bitince de oyun, oyun, oyun. Yaz boyunca oyun...

O ilk yıl hiç ciddiye alınmamıştı nedense. Çat pat okumayı yazmayı sökmüştük ya, yeterdi bu ilk yıl için. Küçük birer çocuktuk canım, oyun çocuğuyduk daha. Önümüzde bir yığın zaman vardı okumak, öğrenmek için. Böyle düşünülüyordu herhalde. Evet, ben de, ailem de ciddiye almamış olmalıydık. Çünkü yaz boyunca elime kâğıt kalem almamış, zorunlu olmadıkça da bir şey okumamıştım.

Sonra efendim, yaz bitti... İkinci sınıf. Yeni bir öğretmen,

yeni bir derslik ve ilk ders. İşte o ilk dersi unutmam olanaksız. Yeni öğretmen, sanki sınıfta başka öğrenci yokmuş gibi beni tahtaya kaldırmaz mı!

"Yaz bakalım" dedi, "Suna ip atla."

Karatahta önümde koskoca uzanıyordu. Öylesine büyüktü ki, önünde küçülmüş, minicik, pire kadar kalmıştım. Yeni öğretmenin sesi, karatahtanın dipsiz karanlığı ve boşluğu içinde sardı dört yanıma.

"Suna-ip-atla."

Tebeşiri elime aldım. "Suna ip atla" nasıl yazılır, çok iyi biliyordum. Yok canım, harfleri unutmuş filan değildim. Yalnızca, evet yalnızca tebeşiri hangi elimle tutacağımı bilemiyordum. Sanki yazı yazmak için kullandığım bir üçüncü elim vardı: Sağ elim. Ve ben onu karatahtanın "boşluğunda, karanlığında yitirmiştim.

Utancımdan yerin dibine

geçiyordum. Koca sınıfın karşısında, yeni öğretmenimin karşısında sağ elim, sağ elimi arıyordum. Bir elimden öteki elime aktarıp duruyordum tebeşiri, ikisi de ters geliyordu. Hay Allah, hangisiydi acaba sağ elim?

Artık öğretmenin fena halde kızdığını, sınıfın önünde beni azarlayacağını düşünüyordum ki o gülerek geldi, gülerek. Boyunu boyuma uydurmak için hafifçe çömeldi önümde.

İçine düştüğüm sıkıntıyı anlamıştı. Ellerimi ellerinin içine aldı. "İşte" dedi, sağ elimi göstererek, "Bu elinle yazacaksın. Bir daha unutma e mi?" Oh be, dünya varmış.

Tahtaya kocaman, hem de çok güzel bir "Suna ip atla" yazdım hemen.

Karatahtamız o kadar da büyük değildi canım. O yıllardan anımsayabildiğim pek az şey arasında, yeni öğretmenimizin anlayış ve sevgi dolu güzel yüzü de var.

Fındıkfarezi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

SIHİRLİ DÜNYA

Eflân Tınaz

AYŞE, BEŞİNCİ sınıfa geçmişti. Babası ona coğrafya dersleri için büyük bir küre almıştı. Ayşe buna çok sevindi. Hemen odasına çekilip küresine yer aramaya koyuldu. Küresini camın önündeki masaya yerleştirdi. Küre güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Ayşe küresine "NUR" adını vermişti. Günlerden bir gün Ayşe, sabahın erken saatlerinde su içmeye kalktı. Mahmur olduğu için bardağı iyi tutamamış, suyun bir kısmını NUR'un üstüne dökmüştü. Sabah uyandığında ilk duyduğu şey televizyondan gelen sevinç çığlıklarıydı. Bu çığlıkların nedeni ise şuydu: Afrika'nın en büyük çölü BÜYÜK SAHRA ve bütün kurak bölgelere şiddetli bir yağmur yağmıştı. Ayşe şaşkınlıkla odasına gitti.

"Var ya, NUR, Afrika'nın en büyük çölünün ortasına yağmur yağmış. Ne ilginç değil mi?" dedi.

Daha sonra da küresinin Sahra

bölümünde su damlacıkları gördü. "Gece döktüğüm suyun artıkları," diye düşündü.

O akşam ablası ondan bir kitap istemişti. Kütüphaneye uzanmadığı için NUR'un bulunduğu masanın üzerine çıktı. Kitabı alıp tam incecekti ki, NUR kayıp aşağı düştü. Ayşe hemen onu kaldırıp yerine koydu. Ertesi gün haberlerde Kuzey Amerika'da büyük bir deprem olduğunu Öğrendi. Hemen odasına girdi ve deprem olayını NUR'a anlattı. Birden şaşkınlıkla geri çekildi. NUR'un üzerinde, tam deprem olan bölgede bir çatlak vardı. Artık küresinden kuşkulanmaya başlamıştı.

Ertesi gün emin olmak için küresini babasının yanmakta olan sigarasının yanına koydu. Ve o gün büyük bir sis oldu. Göz gözü görmüyordu. Ayşe artık olayı anlamıştı. Koşup anne ve babasına anlattı. Bilim adamları dünyanın bu halini tam olarak anlamamışlardı. Sonra Ayşe kararlı bir sesle:

"Üzülmeyin, artık dünyanın başına kötü bir şey gelmeyecek, çünkü o benim elimde," dedi.

Doğa ve Hayvanlar

Aslı Hayır

BEN, ANNEM ve babamla birlikte İstanbul'da oturuyorum. Hayvanları çok seviyorum. Her çocuk bunu der, ama benim sevgim çok başka. Onlara karşı aşırı bir tutkum var.

Yolda yürürken bir köpek ya da bir kedi görsem, eğilip sevmeye başlıyorum. Eğer yanımda para varsa süt ya da

**Sokakta hayvanlara sataşan
çocuklara çok kızıyorum.
Zavallı savunmasız
şeylerden ne istiyorlar
anlayamıyorum.**

ekmek alıp onlara veriyorum. Sokakta hayvanlara sataşan çocuklara çok kızıyorum. Zavallı savunmasız şeylerden ne istiyorlar anlayamıyorum.

Bir gün hayvanları çok sevdiğimi ve benim gibi düşünen kişiler bulunduğunu düşündüm. Hayvanları sevip elimden geldiği kadar korumaya çalışıyordum. Birlikten kuvvet doğardı. Benim gibi düşünen arkadaşlarımla birleşip daha iyi bir koruma sağlayabilirdik.

Bu konuyu benim gibi düşünen arkadaşlarımla konuştum. Böylece kendi aramızda mahallemizdeki kedi, köpek gibi hayvanları koruma topluluğu oluşturduk. Ara sıra aramızda bu hayvanları doyurmak için para topluyorduk. Onlara sataşan birisini görsek uyarıyorduk.

Ama ben hâlâ üzgündüm. Çünkü böyle bir toplulukta yer aldığım halde evde

beslediğim bir hayvanım yoktu. Diğer arkadaşlarım evlerinde kuş, köpek gibi hayvanlar besliyorlardı. Annem ve babam giriştiğim bu işle gurur duyuyorlar

ve bunu onaylıyorlardı. Fakat annem evde bir hayvan beslememe karşıydı. Bunu çok iyi biliyordum. Çünkü daha önce bu konuyu açtığımda bir

çok açıklamanın yanında, "HAYIR," cevabını almıştım. Yok yemeklere karışmış, yok evi dağıtıp pislermiş, bakımı zor olurmuş. Oysa ben bir hayvan beslemeyi çok istiyordum. Üstelik bütün sorumluluğu da bana ait olacaktı. Babam bu konuda annemden daha yumuşaktı. Ne olursa olsun, savaşıp kendime bir hayvan aldıracaktım. Bütün cesaretimi toplayarak bu konuyu bir kere daha aileme açtım. Çok ısrar ettim. Biraz yumuşadılar ama yine de olumlu sonuç alamadım. Birkaç gün suratımı asıp yemek yemedim.

Bir akşam babam elinde bir sepetle eve geldi. "Al bakalım," dedi, "Sonunda isteğin oldu." Birden şaşırdım. Sepeti açtıktan sonra babamın bana bir kedi aldığını gördüm. Hem de Van Kedisi. Çok güzeldi. Pamuk gibi tüyleri vardı. Bu yüz-

den ona "Pamuk" ismini taktım. Annem de ilk günler sızlanmasına rağmen, son-

Dışarıya çıkmak insanın içine daha bir fenalık getiriyor. Hava kirli, çevre kirli, su kirli...

raları ona dayanamadı ve kabullendi. Aradan üç hafta geçmişti ve Pamuk artık ailemizin bir üyesi olmuştu.

Artık kendimle gurur duyup, kendimi tam bir Hayvanları Koruma Derneği üyesi olarak kabul ediyordum. Arkadaşlarım da kedimi çok beğenmişlerdi. Bir gün kedimi bahçeye gezmeye çıkardım. Hava alsın diye. Hava da hava olsa bari. Dışarıya çıkmak insanın içine daha bir fenalık getiriyor. Hava kirli, çevre kirli, su kirli... Neyse o gün karanlık günlerin başlangıcı oldu. Çünkü o günden sonra kedim yemek yememeye başladı. Birkaç gün sonra iyice fenalaştı. Onu hemen bir veterinere götürdüm. Ama hiçbir sonuç alamadım. İki gün sonra kedim öldü. O kadar çok üzülmüştüm ki, kelimelerle anlatmam mümkün değil. Evde boşluğu her an hissediliyordu.

Acaba niye böyle olmuştu? Veteriner yediği bir şeyden zehirlendiğini söylemişti. Ama neden? Evde süt, ciğer, etten başka bir şey yemiyordu. Hepsi de temiz ve taze oluyordu. Birkaç gün sonra her şeyi anlamıştım. Onu dolaştırmak için bahçeye çıkardığım zaman bahçeye

atılan o pis şeylerden yemiş olacaktı. Kim bilir kaç hayvan bunlardan yiyip acıyla sokaklarda ölmüştü. O an çevreyi kirletenler için içim nefretle doldu. O günden sonra sadece hayvanlarla değil çevreyle ilgilenmeye başladık. Çünkü hayvan ve insanların sağlığı çevre temizliğine de bağlıydı.

Babam bana bu olaydan sonra birçok defa yeni bir kedi almayı önerdi. Ben ise kabul etmedim. Çünkü mutlaka yenisi de bir gün ölecekti. Ölmesinin acısı çok büyüktü. Bir kere duymak yeterliydi. Buna bir kere daha katlanamazdım. Hem mahallede sevgi ve şefkat bekleyen birçok hayvan vardı. Şimdilik onlarla avunmaya çalışıyorum. Bütün sevgim onlara ve doğaya. Eğer onları korursak daha güzel, uyumlu ve sevgi dolu bir çevrede yaşarız.

Bundan sonra bir de doğa ve hayvanlarla

Bütün sevgim onlara ve doğaya. Eğer onları korursak daha güzel, uyumlu ve sevgi dolu bir çevrede yaşarız.

ilgili bir şiir yazıp, fotokopisini çektirdim. Arkadaşlarla bunları çevremizdeki apartmanların duvarına astık. Bazı kişiler okumaya bile tenezzül etmiyor. Ama kim bilir belki de okuyanlar bizi anlarlar. Siz de isterseniz derneğimize üye olun. Hep beraber daha iyi bir yaşam hazırlayalım.

Cikcik Postası

Sevgili Fatih Ağabey,

Mektubumu okuyunca umarım sevinirsiniz. Ben sizin mektubunuzu okuyunca çok sevinmiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse, sizinle tanışmayı çok istedim. Kırmızıfare'deki öykünüzü okudum, çok beğendim. Ben genellikle, şiirlerimde özgürlük barış, sevgi gibi, duyunca insanı mutlu eden kavramları işliyorum. Yeni yazdığım öykü ve şiirlerimi size gönderiyorum. Öykü ve şiir yazmak bende bir hobi haline geldi. Ben hayvanları çok seviyorum. Şu anda evimizde iki kaplumbağa ve bir kedi var. Kaplumbağalarımın birinin adı Zıbırcık, diğerinin adı Minnacık. Pıtırıcık öldü. Aslında bir kedim vardı, o kayboldu. Daha sonra bir kedi bizim kapıya üç tane yavru yaptı. Onlardan birini aldık, diğer iki tanesini ise bahçeli bir eve verdik. Üstüne üstlük ardında birisi kapımıza ayağı kırık bir kedi bırakmış. Onu yaşlı bir teyzeye verdik. Ben ve annem şimdi Terrier cinsi bir köpek istiyoruz. Babam ise hep kedi istiyor.

Sevgiler

Ayşe Pınar Köprücü /
İzmir

Sevgili Kırmızıfare,

Ben Antalya Atatürk ilkökulu 2. sınıfında öğrenim gören Ezgi Koçak. Yedi yaşındayım. Okumayı çok sevdiğimden Kırmızıfare'ye abone olduğum için çok mutluyum. Yalnız, dergimiz her ay niye yayımlanmıyor? Tek şikayetim bu. Okulda kitaplık kolu başkanı ve çevreciyim. Çevre konularıyla ilgim olduğundan, etrafımdaki arkadaşlarımı da bu konuda bilgilendirmek istiyorum. Ama elimde yeterince kaynak yok. Eylül Ekim Kırmızıfare'nin sunuş bölümünde IBM firmasının "**Dünya Sevgiyle Yaşar**" adlı kitabı bu konuyla ilgili abonelerinize göndereceğinizi söylüyorsunuz. Bu kitaba ben de sahip olmak isterim. Eğer gönderirseniz çok mutlu olacağım. Şimdi teşekkürler. Gözlerinizden öperim.

Ezgi Koçak / Antalya

Sevgili Ezgi,

İstedğin kitapla ilgili bilgiyi son sayfamızda görmüşsündür. Kırmızıfare'mizin aylık olması ile ilgili olarak hepimizin dileği yerine geldi. Sevgiler.

Sevgili Kırmızıfare,

On aydır seni izliyorum. Seni çok seviyorum. En çok da şiirlerini, bulmacalarını, bilmecelerini seviyorum. Tabii, öykülerini de seviyorum. Fakat fazla uzun olunca sıkılıyorum. Fındıkfaresi bölümüne çok sevindim. Ben de yazdığım bir şiirimi gönderiyorum.

BULUT AMCA

**Kızma bana bulut amca
Bazen kıvarsın
Şimşek çakarsın
Bazen gülersin
Güneş açarsın**

**Kızma bana bulut amca
Sen olmasaydın eğer
Ne yapardı insanlar
Sen olmasaydın eğer
Ne yapardı hayvanlar
Sen olmasaydın eğer
Ne yapardı bitkiler**

**Renk renksin bulut amca
Bir siyah, bir mavi, bir beyaz**

Açarsın güneş gibi

**Kızma bana bulut amca
Ben seni seviyorum
Biliyor musun acaba?**

Selamlar.

Delâl Şeker / Sakarya

Onu Seviyorum... (3)

Fatih Erdoğan

Pırıl pırıl bir beş kuruşum var. Bakır rengi. Beş kuruşla Golden cikleti alınabiliyor. Fasulye şekeri de. Peynir şekeri de alınabiliyor. Ben en çok peynir şekerini seviyorum.

Beş kuruşumu havaya atıyorum. Yakalayacağım. O anda pencerede onu görüyorum. Karşı binada. Parayı havaya attığım için utanıyorum. Para yere düşüyor. İlgilenmeyeceğim. Sanki benim değil para. Ben atmadım onu havaya...

Para yuvarlanıyor. Yolun kenarındaki kanalizasyon mazgalının arasından aşağı düşüyor. Yan gözle bakıyorum. Ona da. O merakla doğrulmuş, paranın düştüğü yere bakıyor. Param gitti. O parayla gerçekleştirebileceğim düşlerim de parayla birlikte mazgalın deliğinden yuvarlandı gitti.

Yine ona bakıyorum. Yok. Hep beklemediğim anlarda belirip kayboluyor. Büyülü mü? Bakkaldan kocaman fileyi nasıl taşıdığımı görmesini istediğimde ortada yok. Ama işte az önce, paramı sersemce yitirirken gözleri nasıl da üstümdeydi.

Canım ağlamak istiyor. Yoo, sakın. Kapı açıldı. Dışarı çıktı. Heyecanlı. "Paran deliğe düştü!" diyor. Benden çok mu umursuyor bunu? Ben sersem gözükmek için sersemce kayıtsızım.

Delice eğiliyor, para pırıl pırıl görünüyor çamurun içinde.

Başını kaldırıp bana bakıyor. Gözleri... Gözlerimi kaçırıyorum. Yerden bir kibrit çöpü alıyor. Mazgalın kenarlarını kazımaya başlıyor. Olabilir mi? Ben de bir çöp arıyorum. Küçük bir dal. Birlikte kazıyoruz. Mazgalın yerleştirildiği yuva ortaya çıkıyor kenarlarını kazıdıkça. Başımı kaldırıp çevreye bakıyorum. Kızarlarsa bize? Kim kızabilir? Kanalizasyon mazgalları kime ait? Kimseye. "Sokağın!" diyor. Kazıyoruz. Korkum geçmiyor, ama kazıyorum. O niye hiç korkmuyor? Saçları gözüne giriyor. Çamurlu eliyle iki yana alıyor saçlarını. Bir ara yüzüme bakıyor. Gözleri kocaman. Gülüyor. Ben utanıyorum. Utanıyorum, çünkü onu seviyorum.

İkimiz birden tutup mazgalı yerinden çıkarıyoruz. Çok ağır. "Haydi," diyor, "Paranı al!" Alıyorum. İnanamıyorum. Mazgalı yerine bırakırken bir sesle irkiliyoruz. Midyeci Hamdi Amca. "Ne yaptınız siz?" Bir yandan da gülüyor. Midyeci Hamdi Amca bize hep midye dolması verir. Bana ve Funda'ya. Funda, "Bana limonsuz," diyor. Hamdi Amca bir midye dolması açıyor Funda'ya. Sonra da bana. Funda gülerken evine gidiyor. "Parana sahip ol!" diyor giderken.

Onu seviyorum.

Pufpuf Ayı Dabadam 'ın Peşinde

A. A. Milne

Resimler: *E. Shepard*

Türkçesi: Gülsevin Kırıl

Bir gün Christopher Robin, Pufpuf Ayı ve Domuzcuk oturmuş sohbet ederlerken, Christopher Robin ağzındaki lokmayı bitirip, "Domuzcuk, bugün bir dabadam gördüm," deyiverdi.

"Ne yapıyordu?" diye sordu Domuzcuk.

"Yalnızca dolanıyordu," dedi Christopher Robin. "Beni gördüğünü sanmam."

"Bir keresinde, ben de bir tane görmüştüm," dedi Domuzcuk. "En azından öyle sandım, ama belki de öyle değildi."

"Ben de," dedi Pufpuf Ayı, bir dabadamın neye benzediğini düşünerek.

"Pek sık görülmezler zaten," dedi Christopher Robin.

"Hele şimdi," dedi Domuzcuk.

"Hele yılın bu zamanlarında," dedi Pufpuf.

Sonra Pufpuf Ayı ve Domuzcuk'un eve gitme zamanı gelene kadar, başka şeylerden konuştular. Pufpuf ve Domuzcuk, ilkin, Yüz Dönüm Korusu'nun

çevresinden geçen patikada birbirlerine fazla bir şey söylemeden dolaştılar, ama ırmağa geldiklerinde ve taşlara basa basa ırmaktan geçmek

için birbirlerine yardım ettiklerinde ve sonra süpürgeotunun çevresinde baş başa yürüdüklerinde, dostça şundan bundan konuşmaya başladılar. Domuzcuk, "Pufpuf, demek istediğim," dedi ve Pufpuf da, "Ben de tam böyle düşünüyorum, Domuzcuk," dedi ve Domuzcuk, "Ancak öte yandan, unutmamalıyız ki," ve Pufpuf da, "Çok doğru Domuzcuk, ama bir an için aklımdan çıkmıştı," dedi. Ve sonra, Altı Çam Ağacı'na geldiklerinde, Pufpuf kimsenin dinlemediğinden emin olmak için çevresine bakıp, çok ciddi bir sesle dedi ki:

"Domuzcuk, bir şeye karar

verdim. "

"Neye karar verdin, Pufpuf?"

"Bir Dabadam yakalamaya karar verdim. "

Bunu derken Pufpuf, Domuzcuk'un başını birçok kez sallayarak, "Nasıl?" veya "Pufpuf, yapamazsın!" ya da bunun gibi yardımcı olacak bir şey söylemesini bekledi, ama Domuzcuk hiçbir şey söylemedi. İşin doğrusu, Domuzcuk bunu kendisinin düşünmediğine hayıflanıyordu.

"Yakalayacağım, " dedi Pufpuf, biraz daha bekleyip. "Bir tuzak kuracağım. Bu Çok Kurnaz Bir Tuzak olmalı, bana yardım etmelisin, Domuzcuk."

"Pufpuf," dedi Domuzcuk, yeniden kendini çok mutlu hissederek, "Yardım ederim." Sonra, "Nasıl yapacağız?" dedi.

Pufpuf da, "İşte önemli olan bu, nasıl?" dedi. Sonra bunu düşünmek için oturdular.

Pufpuf'un ilk aklına gelen şey Çok Derin bir Çukur kazmak oldu. Dabadam gelince Çukur'a düşecek ve....

"Neden?" dedi Domuzcuk.

"Ne neden?" dedi Pufpuf.

"Neden düşecek?"

Pufpuf burnunu pençesiyle kaşdı ve Dabadam'ın kendi kendine bir şarkı mırıldanarak dolaşabileceğini, bugün

yağmur yağar mı diye merak ederek göğe bakarken, Çok Derin Çukur'u görmeyip düşebileceğini ve Çukur'u yarılama farkına varmayacağını, o zaman da çok geç olacağını söyledi.

Domuzcuk bunun çok güzel bir Tuzak olduğunu söyledi, ama ya zaten yağmur yağıyorsa?

Pufpuf gene burnunu kaşdı ve bunu düşünmediğini söyledi. Sonra sevinçle, eğer yağmur yağarsa, Dabadam'ın hava açacak mı? diye göğe bakacağını, böylece Çok Derin Çukur'u görmeyip düşeceğini, Çukur'un yarısına kadar bunu fark etmeyeceğini...

O zaman da çok geç olacağını söyledi.

Domuzcuk, bu da açıklığa kavuştuğuna göre, bunun Çok Kurnaz bir Tuzak olduğunu söyledi. Bunu duyunca, Pufpuf çok gurur duydu ve kendini sanki bir Dabadam yakalamış kadar iyi hissetti, ama düşünülmesi gereken bir başka konu daha vardı, o da suydı: Çok Derin Çukur'u nereye kazacaklardı?

Domuzcuk, en iyi yerin, bir Dabadam'ın tuzağa düştüğü yerin bir adım ötesi olduğunu söyledi.

"Ama o zaman bizi kazarken

görür," dedi Pufpuf.

"Eğer göğe bakıyorsa, görmez."

"Eğer aşağıya bakarsa," dedi Pufpuf, "Kuşkulanır." Uzun uzun düşündü ve sonra üzüntüyle, "Sandığım kadar kolay olmayacak. Sanırım, Dabadamlar bu yüzden pek yakalanmıyorlar," dedi.

"Öyle olmalı," dedi Domuzcuk.

İç geçirdiler, kalktılar, popolarına batmış birkaç diken çıkarıp yeniden oturdular. Tüm bu süre boyunca Pufpuf kendi kendine, "Eğer bir şey düşünebilseydim!" dedi. Eğer doğru şekilde yaklaşırsa, Çok Zeki Bir Beyin'in bir Dabadam yakalayabileceğinden emindi.

"Beni yakalayacak olsaydın," dedi Domuzcuk'a, "Nasıl yapardın?"

"Hımmm," dedi Domuzcuk, "Şöyle yapardım. Bir tuzak kurardım, tuzağa bir bal kavanozu koyardım, sen kokusunu alırdın ve kokunun peşinden giderken, tuzağa..."

"Kokunun peşinden giderdim," dedi Pufpuf heyecanla, "Ama çok dikkatlice, hiç kendimi incitmeden, bal kavanozunu alırdım, önce içinde yokmuş gibi yapıp etrafını yalardım,

sonra gider, biraz düşünür ve geri gelip kavanozun ortasını yalardım, sonra..."

"Evet, neyse, gerisini boşver. Orada olurdun ve ben seni yakalardım. Şimdi ilk düşünülecek şey, Dabadamlar ne sever? Bence meşe palamudu, sence? Çokça meşe palamudu alırız ve.... Pufpuf, uyan!"

Pufpuf çok güzel bir rüyaya dalmıştı, irkilerek uyandı ve balın meşe palamudundan daha iyi olduğunu söyledi. Domuzcuk öyle düşünmüyordu; bunu tartışacaklarken, Domuzcuk eğer tuzağa meşe palamudu koyarlarsa, kendisinin gidip bulması gerektiğini, ama eğer bal koyarlarsa, Pufpuf'un kendi balından vermesi gerektiğini hatırladı ve "peki öyleyse bal olsun," dedi. Oysa bunu Pufpuf da hatırlamıştı ve "Peki öyleyse, meşe palamudu olsun," demek üzereydi.

"Bal," dedi Domuzcuk, konu çözümlenmiş gibi düşünceli bir tavırla kendi kendine: "Sen gidip balı getirirken, ben çukuru kazarım."

"Pekâlâ," dedi Pufpuf ve yola koyuldu.

Eve varır varmaz, erzak dolabına gitti, bir iskemlenin üzerine çıktı ve üst raftan

kocaman bir bal kavanozu aldı. Üstünde BAL yazıyordu, ama gene de emin olmak için kapağını açıp baktı, bala benziyordu. "Ama hiçbir zaman kesin olarak bilemezsin,"

dedi Pufpuf. "Bir keresinde, amcam tam bu renk bir peynir gördüğünü anlatmıştı." Böyle dilini daldırdı ve kocaman bir parça yaladı. "Evet," dedi, "Bu bal. Hiç kuşku yok. Şunu da belirtmeliyim ki, kavanozun dibine kadar bal bu." "Tabii," diye ekledi, "Birisine şaka olsun diye kavanozun dibine peynir koymadıysa. Belki bir parça daha ilerlemeliyim... Belki de... Dabadamlar peynir sevmezler... Tıpkı benim gibi... Aaah!" Derin derin iç geçirdi. "Haklıydım. Ta dibine kadar bal bu."

Bunu kesinleştirdikten sonra, kavanozu Domuzcuk'a götürdü, Domuzcuk Çok Derin Çukur'un dibinden yukarı baktı ve "Aldın mı?"

dedi, Pufpuf da "Evet, ama pek dolu bir kavanoz değil," dedi ve kavanozu Domuzcuk'a attı. Domuzcuk, "Hayır, pek dolu değil!" dedi. "Başka bal kalmadı mı?" Pufpuf, "Hayır." dedi, çünkü kalmamıştı. Böylece Domuzcuk kavanozu Çukur'un dibine koydu, yukarı tırmandı ve birlikte eve gittiler.

"İyi geceler, Pufpuf," dedi Domuzcuk, Pufpuf'un evine vardıklarında. "Yarın sabah saat altıda Çam Ağaçları'nın altında buluşur, tuzığımızda kaç tane Dabadam var diye bakarız."

"Saat altıda, Domuzcuk. Hiç ipin var mı?"

"Hayır. Neden soruyorsun?"

"Eve getirebilmek için."

"Oh!.. Dabadamların ısıklık çalınca geleceklerini düşünmüştüm."

"Bazıları gelir, bazıları gelmez. Dabadamlar hiç belli olmaz. Neyse, iyi akşamlar!"

"İyi akşamlar!"

Ve Pufpuf yatmaya hazırlanırken, Domuzcuk DİKKAT A yazılı evine seyirtti.

Birkaç saat sonra, gün ışımak üzereyken, Pufpuf aniden bir halsizlikle uyandı. Bu duyguyu daha önce de yaşamıştı ve ne anlama geldiğini biliyordu. Acıkmıştı. Erzak dolabına gitti, bir iskemlenin üstüne çıktı, üst rafa uzandı ve hiçbir şey bulamadı.

"Bu çok komik," diye düşündü. "Burada bir kavanoz bal olduğunu biliyorum. Dolu bir kavanoz, ta üstüne kadar bal ile dolu ve üzerinde BAL yazıyor, ben içinde bal olduğunu anlayayım diye. Bu çok komik."

Daha sonra bala ne olduğunu merak ederek ve kendi kendine mırıldanarak, aşağı yukarı dolaşmaya başladı. Şöyle:

Bu çok, çok komik
Biliyorum, biraz bal vardı,
Çünkü üstünde yazardı,
Kocaman harflerle,
BAL diye.
Koskocaman bir kavanozdu.
Acaba nereye kayboldu?
Ne olduysa oldu, yok oldu.
Bu çok, çok komik
Bunu kendi kendine
şarkıymış gibi üç kere

mırıldandı ve birden hatırladı. Kavanozu Dabadam'ı yakalamak için Kurnaz Tuzak'a koymuştu.

"Yazık!" dedi Pufpuf. "Her şey Dabadamlar'a nazik davranmak istememizden kaynaklanıyor." Ve yeniden yatağına döndü.

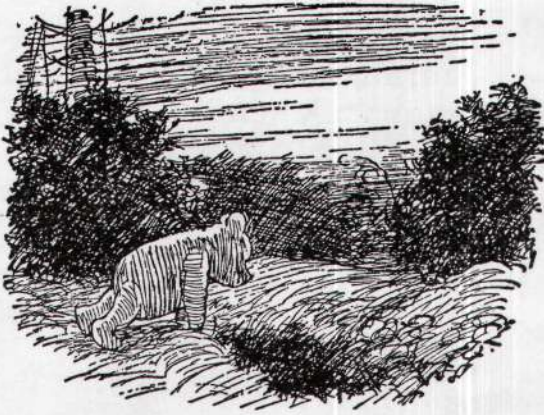
Ama uyuyamadı. Ne kadar çok uyumaya çalıştıysa, o

kadar çok uyuyamadı. Kimi geceler uyumasına yardımcı olan Koyun Sayma'yı denedi, ama faydası olmadı; Dabadam Sayma'yı denedi, ama bu daha kötü oldu. Çünkü her saydığı Dabadam, doğruca Pufpufun kavanozuna gidiyor ve hepsini yiyordu. Dakikalarca,

perişan bir halde yattı. Ama beşyüzseksenyedinci Dabadam çenesini yalayıp, "Çok güzel bir bal bu, daha iyisini yediğimi hatırlamıyorum," dediğinde, Pufpuf artık daha fazla dayanamadı. Yataktan fırladı, evden çıktı ve doğruca Altı Çam Ağacı'na koştu.

Güneş hâlâ yatağındaydı, ama Yüz Dönüm Korusu'nun üstü aydınlıktı, bu onun

uyandığının ve yakında pijamalarını çıkaracağını işaretiydi. Alacakaranlıkta, Çam Ağaçları soğuk ve yalnız gözüktüler. Çok Derin Çukur, olduğundan daha derin gibiydi, dipteki Pufpuf'un bal kavanozu da gizemli bir şekil almıştı. Ancak daha yakına geldikçe, burnu ona gerçekten bala yaklaştığını söylüyordu ve dili dışarı çıkıp ağzını cilalayarak, bal için hazırlık yapmaya başladı.

"Yazık!" dedi Pufpuf, burnu kavanozun içine girerken. "Dabadam'ın biri hepsini yemiş." Sonra biraz düşündü ve, "Yo, yo, ben yedim. Unutmuşum."

Gerçekten, çoğunu yemişti. Ama dibinde birazcık bal kalmıştı, Pufpuf da kafasını içeriye soktu ve yalamaya başladı.

Domuzcuk yavaş yavaş uyandı. Ayılınca, kendi kendine, "HU!" dedi. Sonra cesurca, "Evet," dedi, daha sonra daha da cesurca, "Aynen öyle," dedi. Ama kendini pek cesur hissetmiyordu, çünkü beyninde danseden kelime "DABADAMLAR"dı.

Bir Dabadam nasıl bir şeydi?

Saldırgan mıydı?

Islık çalınca gelir miydi?

Gelirse nasıl gelirdi?

Domuzları birazcık olsun sever miydi?

Eğer domuzları severse, nasıl bir domuz olduğu fark eder miydi?

Eğer domuzlara karşı saldırgansa, bir domuzun büyükbabasının isminin DİKKAT A olması fark eder miydi?

Bu soruların yanıtını bilmiyordu... Ve hayatının ilk Dabadam'ını bir saat içinde görecekti.

Tabii Pufpuf da yanında olacaktı ve iki kişi olması daha iyiydi. Ama, ya Dabadamlar, Domuzlar ve Ayılar'a karşı saldırgan idiyse? Acaba bu sabah Altı Çam Ağacı'na gidemeyecek kadar başı ağrıyormuş gibi yapsa, daha iyi olmaz mıydı? Ama, ya

bugün çok güzel bir gün olursa ve tuzakta hiç Dabadam olmazsa, bütün sabah yatakta yatarak hiçbir şey yapmamış olacaktı. Acaba ne yapsaydı?

Sonra aklına Çok Zekice bir Fikir geldi. Şimdi, çok sessizce Altı Çam Ağacı'na gidecek, Tuzak'a çok dikkatlice bakacak ve Dabadam olup olmadığını görecekti. Eğer varsa, yatağa geri dönecek; eğer yoksa, dönmeyecekti.

Böylece yola düştü. İlk önce, Tuzak'ta bir Dabadam yoktur diye düşündü, sonra vardır diye düşündü, yaklaştıkça var olduğundan iyice emin oldu, çünkü dabadam seslerini açıkça duyabiliyordu.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!" dedi Domuzcuk kendi kendine. Kaçmak istedi. Ama nasılsa, bu kadar yaklaşmışken, bir Dabadam'ın nasıl bir şey olduğunu görüvermek istediğini anladı. Böylece Tuzak'ın yanına kadar sürünerek gitti ve aşağı baktı...

Tüm bu süre boyunca, Pufpuf kafasını bal kavanozundan çıkarmaya uğraşıyordu. Ne kadar çok kafasını sallarsa, kavanoz o kadar sıkı yapışıyordu. "Aman!" dedi, kavanozun içinden, sonra, "Of, imdat!" ve de sıkça, "Ay!" dedi. Kavanozu bir şeylere vurmaya çalıştı, ama neye vurduğunu görmediğinden pek faydası olmadı. Tuzak'tan dışarı çıkmaya çalıştı, ama yalnızca kavanozu, hattâ onun da pek azını görebildiği için yolunu bulamadı. Sonunda kafasını, kavanozu ve diğerlerini kaldırdı ve büyük bir üzüntü ve umutsuzlukla kükredi... İşte tam bu anda Domuzcuk aşağıya

baktı...

"İmdat, imdat!" diye bağırdı Domuzcuk, "Bir Dabadam! Korkunç bir Dabadam!" ve koşabildiği kadar hızlı kaçmaya başladı, bir yandan da bağıırıyordu, "İmdat, imdat, korkunç bir Dabadam, Dab Dab, dordunç bir Dabakam! Mimkat mimkat, mordunç bir Kabadam!" Christopher Robin'in evine varıncaya kadar aralıksız bağırdı, koştu.

"Neler oluyor, Domuzcuk?" dedi Christopher Robin, yeni kalkmıştı.

"İmkat," dedi Domuzcuk, öyle nefes nefese kalmıştı ki, zor konuşabiliyordu. "Bir Kad... Bir Dak... Bir Dabadam."

"Nerede?"

"Orada," dedi Domuzcuk, pençesini sallayarak.

"Neye benziyordu?"

"Bir şeye., şeye.. Kafası şimdiye kadar gördüğüm en büyük şeydi. Çok kocaman, müthiş bir kafa.. Tıpkı.. Şey gibi. Çok büyük.. Şey bilemiyorum.. Feci büyük bir şey. Kavanoz gibi."

"Neyse," dedi Christopher Robin, ayakkabılarını giyerek. "Ben gidip bakacağım. Hadi gel."

Domuzcuk, Christopher Robin yanmdayken

korkmuyordu, bu yüzden birlikte gittiler.

Yaklaştıkça, Domuzcuk endişeyle, "Ben duyabiliyorum, sen duyabiliyor musun?" dedi.

"Bir şey duyuyorum," dedi Christopher Robin. Duydukları Pufpufun kafasını bir ağaç köküne vurmasıydı.

"Orada!" dedi Domuzcuk. "Çok korkunç değil mi?" Ve Christopher Robin'in elini sıkıca tuttu.

Birdenbire Christopher Robin gülmeye başladı... Güldü... Güldü... Güldü. O hâlâ gülerken, Dabadam'ın kafası paat diye bir ağaç köküne çarptı, kavanoz çatırır diye kırıldı ve ortaya Pufpuf'un kafası çıktı.

Ve Domuzcuk, kendisinin ne kadar Aptal bir Domuzcuk olduğunu gördü ve öyle utandı ki, doğruca eve gidip bir baş ağrısıyla yatağına yattı. Ama Christopher Robin ve Pufpuf Ayı eve, kahvaltı etmeye gittiler.

"Ah Ayıcık!" dedi Christopher Robin. "Seni o kadar çok seviyorum ki!"

"Ben de," dedi Pufpuf.

Üfürük Amca piposunu
tablanın içine, "Tık tık tık tık,
tıkıııır-tık! Tıkıııır-tık! Tık
tık tık tık tıkıııır-tık tıkıııır
tık! Tık tık tıkıııır!" diye
boşaltıp, arkasından
da bu kez piposunun
sapını, "Nok nok
nok... Nok nok nok...
Nok nok nok... Nok
nok nok... Nok nok
nok... Nok nok nok...
Nok nok nok... Nok
nok nok... Nok nok
nok..." diye vurup,

sonra da buruşuk ağzına
sokarak, "Püfööööööüt füt...
Püfööööööüt füt...
Püfööööööüt füt...
Püfööööööüt füt...

Püfööööööüüü
füt..." diye üfleyince
Ürperik Teyze
sinirlendi. "Eh, hadi
ne söyleyeceksen
söyle de öykü
başlasın. Şöyle bir
gün de öyküye doğru
dürüst başladığını
görmedim," dedi.

Ürperik Teyze sık sık ürperir ve ikide birde sırtına hırkasını giyerdi. Üfürük Amca'nın söylediğini duyunca nasıl ürperdiğini ve hemen küçük odalarının içinde dört dönüp hırkasını aradığını tahmin edersiniz. Zavallı Ürperik Teyze'nin hırkasını bulamamış olması çok doğaldı, çünkü yalnızca tek bir hırkası vardı ve o da zaten üstündeydi.

"Ah hanım," demişti Üfürük Amca, piposunu uzun uzun tıktıkladıktan, sapını noknokladıktan ve içini üfledikten sonra, "Kar helvası istedi canım!"

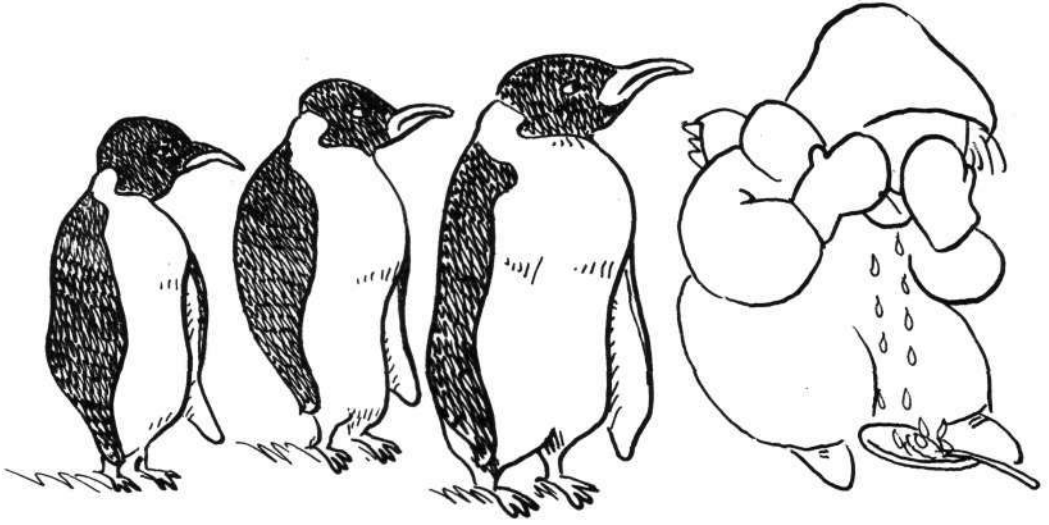
Ürperik Teyze kocasını çok severdi. Bu yüzden de ona mutlaka bir tabak kar helvası yapmalıydı. Yavaşça yerinden kalktı. Mantosunu giydi ve elinde bir tabak ve kaşıkla evden dışarı süzüldü. Dışarısı karla kaplıydı, ama evleri

kentin içinde olduğundan ve kentin içindeki hava da son derece pis olduğundan karlar beyaz değil, griydi. Ürperik Teyze bir otobüse bindi ve

uzun bir yolculuk yaparak çocukluğunun geçtiği köye gitti. Oradaki karların temiz olduğunu anımsıyordu. Ama yaşadığı, büyük bir hayal kırıklığı oldu, çünkü köyünün kıyıcığına büyük bir santral yapılmıştı ve bu santralin

bacasından çıkan dumanlar beyaz kar tanelerini daha yere düşmeden siyaha boyuyordu. Ürperik Teyze büyük bir üzüntüyle bir uzak yol trenine binerek günlerce yol aldı. Her uğradıkları istasyonda karları inceliyor, yeterince beyaz olmadıklarını anlayınca trenden inmekten vazgeçiyordu. Sonunda bir gemiye binerek taaa Güney Kutbu'na ulaştı Ürperik Teyze. Orada çok kar olduğunu

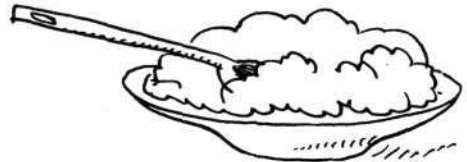

söylemişlerdi. Zavallı Ürperik Teyze büyük petrol tankerlerinin demirli olduğu iskeleden kıyıya ayak basınca yaşadığı acıyı siz düşünün. Burada karlar her yerde gördüğünden de siyahtı. Yaşlı penguenlerin tüyleri petrolden birbirine yapışmıştı.

"Olamaz!" diye bağırdı Ürperik Teyze ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Gözyaşları bumburuşuk yüzünden aşağı yuvarlandı, "Çling! Çling!" diye sesler çıkarak tabağın içinde birikti. Ürperik Teyze gözlerine inanamadı. Elinde bir tabak

dolusu bembeyaz karla sevinç içinde eve döndü. Üzerinde biraz pekmez gezdirerek, tabağı, çoktan uyumuş plan Üfürük Amca'ya verdi. Üfürük Amca, "Ah, teşekkür ederim," dedi. "Niye zahmet ettin? Ben öyle lâf olsun diye söylemiştim." Ürperik Teyze, "Afiyet olsun," dedi. Üfürük Amca kar helvasını iştahla kaşıkladı.

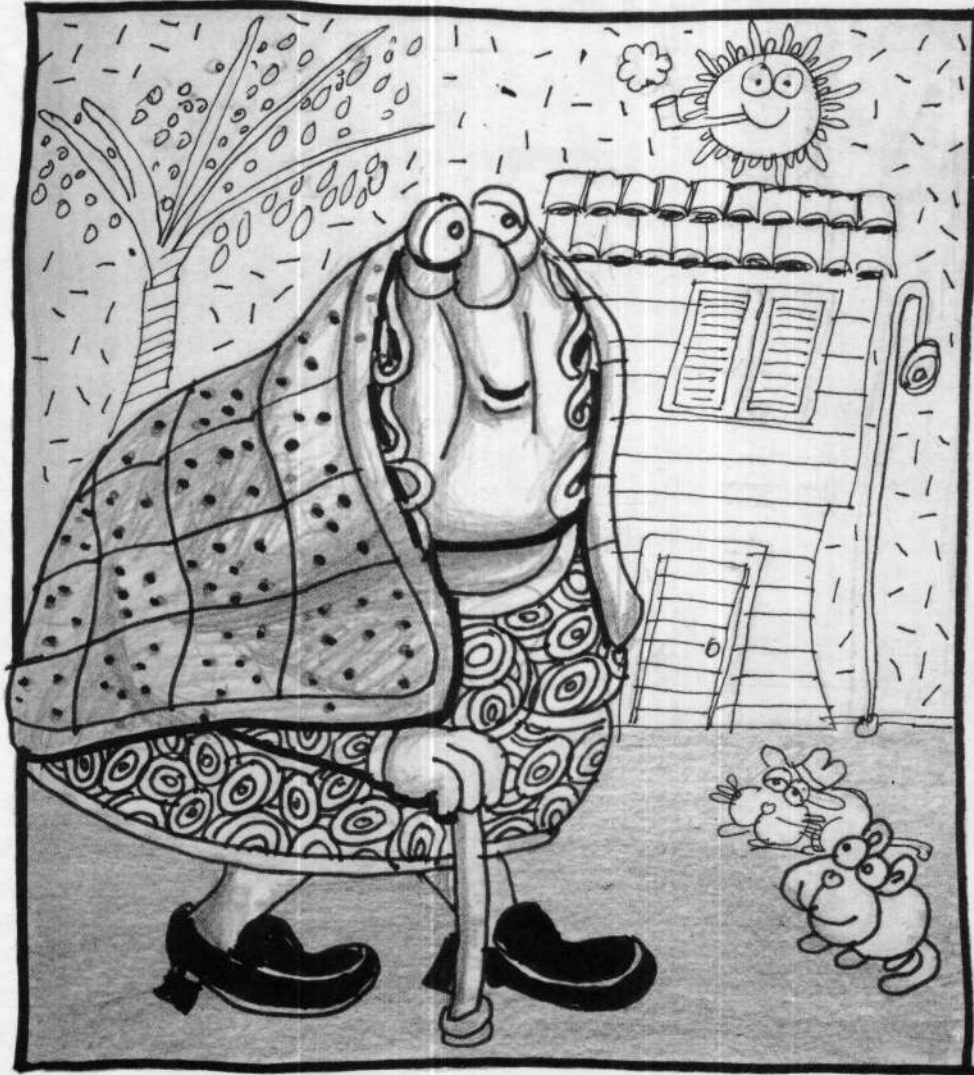
Yumurtlayan Horoz

Nehir Tınaz

Resimler: Kemal Urgenç

Metin' in ona ilk rastladığı gün, karlar erimeğe başlamıştı. Bu yüzden yerler fena halde kayıyordu. Yaşlı kadın iyice incelmış bir şalla

başını ve omuzlarını örtmüştü. Ayaklarında kocaman erkek ayakkabıları vardı. Bastonuna dayanarak güçlükle yürüyordu. Okulun

arkasındaki boş arsada, küçücük bir kulübede oturuyordu. Çocuk, "Buraya yeni gelmiş olmalı, onu daha önce hiç görmemiştım," diye düşündü. "Ne kadar da yaşlı."

Daha sonra, hemen hemen her gün ona rastladı. Bazen koltuğunun altında bir ekmek oluyordu. Kulübesinin camından dışarı çıkarılmış soba borusundan duman tüttüğü çok nadirdi. İhtiyar kadının durumu Metin'i fena halde etkilemişti. Bu kış gününde ne yer, ne içer, nasıl ısınırdı?

Okula gidip gelirken kulübeye biraz daha yaklaşıyor, içeriye bir göz atmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Ama kapı ve pencere sıkıca kapalı olduğundan, merakını bir türlü gideremiyordu. Kulübenin hemen yanında küçük bir kümes vardı.

-II-

Okula gitmek için dalgın dalgın hazırlanırken, annesi mutfaktan seslendi:

"Beslenme çantana peynir ve yumurta koydum, mutlaka bitir."

"Yumurta istemem."

"Olmaz. Hava çok soğuk. Enerjiye ihtiyacın var. Kışın yumurta yemeyi ihmal etmemelisin."

Metin'in aklına birden harika bir fikir geldi. Sevinçle annesine sarıldı. İhtiyar kadına yardım etmenin bir yolunu bulmuştu.

Ertesi gün ve diğer günler, varsa evden, yoksa köşedeki marketten harçlığı ile bir yumurta alıyor, sabahleyin okula giderken usulca kümesin kapısından içeri bırakıyordu. Bir gün önce bıraktığı yumurtanın orda olmadığını görüp seviniyordu.

"Oh, almış demek ki. Hiç değilse bu soğuklarda üşümez. Annemin dediği gibi kışın mutlaka yumurta yenmeli. Hem isterse yiyemediklerini biriktirip satabilir."

Bu durum, uzun zaman böylece sürdü.

Bir pazar günü, kapı çalınıp da ihtiyar kadın evlerine gelince, Metin'in telâştan ayakları birbirine dolaştı. "Yaptığım şey yanlış anlaşılırsa," diye korkuyordu.

Anne ve babası misafirlerini sobanın yanındaki sedire oturtup hal hatır sordular, bir bardak sıcak çay ikram ettiler. Biraz sohbetten sonra, ihtiyar,

geliş sebebini anlattı. Uzun zaman önce bir bakımevine gitmek için dilekçe vermişti. Şimdi sıra kendisine gelmiş, çağırıyorlarmış. Artık rahat bir yaşamı olacmış.

"Ancak," dedi, "Sümbül'ü kimseye bırakmaya

kiyamadım. Onu size armağan etmek istiyorum. Sümbül benim

horozumdur. Yıllardır onunla birlikteyiz. Ama şimdi bakımevine onu kabul etmiyorlar. Yalnız benim horozumun bir özelliği var."

Bunu söylerken kaçamak bir bakışla Metin'i süzüyordu.

"Yumurtlar!"

Metin, kendini tutamayıp şaşkınlıkla, "Horoz mu?" dedi. Anne ve babası da kahkahalarla gülüyorlar, "Horozun yumurtladığı duyulmuş şey değil," diyorlardı.

"Yooo, inanın doğru söylüyorum. Son bir buçuk aydır her gün bir yumurta

yumurtluyor, hem de yumurtaların üzerinde bizim marketin damgası ve günün tarihi oluyor. Bakın," deyip

cebinden irice bir yumurta çıkardı. Metin, pençe pençe kızarmış yanaklarıyla yere bakarken, ihtiyar kadın, çocuğun anne babasına, "İşte böyle," der gibi

bakıp, muzipçe göz kırptı.

Daha sonra kalacağı bakımevinde kendisini ziyaret edebilmek için adresini aldılar. Her fırsatta Sümbül'ü ziyaret edebileceğini, bundan sevinç duyacaklarını belirttiler.

İhtiyar gitmek üzere ayağa kalktığı anda Metin' e bir mendile sarılı küçük bir paket uzattı. Bu, ölen kocasından kalan zincirli bir cep saatiydi. Titreyen sesiyle, "Almakla vermek ikizdir yavrum. Birbirlerinden hiç ayrılmazlar," diye mırıldandı. Bumburuşuk yanaklarından iki iri damla aceleyle yuvarlanıp düştü.

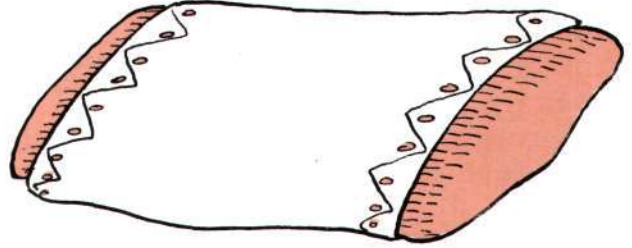
İpucu Bizden Çözümü Sizden

Turan Yüksel

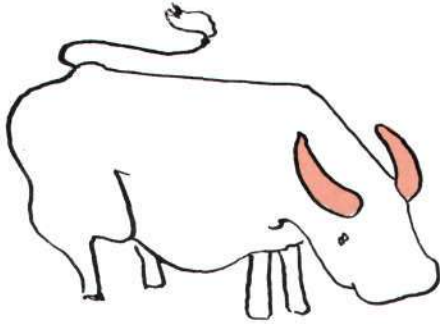
Merhaba Sevgili Arkadaşlar,

Bugün sizlere, daha önce sorduklarımdan biraz değişik bilmeceler soracağım. Bunlar harf, sözcük, söyleyiş oyunlarına dayanan şaşırtmaca bilmeceleridir. Çözmesi kolay, ama yine de bazı ipuçları ile size yardımcı olmak istiyorum. Eğer "ipucu istemiyorum" diyorsanız, o satırlara bakmadan doğrudan bilmeceleri okursunuz. İşte size ilk bilmece:

**1 - Minder yapışır
Yastık yapışmaz
Mindere dokunur
Yastığa dokunmaz**

Çözemediniz mi? O zaman geçin aynanın karşısına, *minder* ve *yastık* sözcüklerini yüksek sesle söyleyin. Söylerken yanıtını göreceksiniz.

**2- Ben söylerim kapanır
O söylerken açılır**

Geçelim üçüncü bilmeceye:

**3- Manda yavrusundan büyük
Kale kapısından girmez
Fındık kabuğuna girer**

Biraz zor gibi geliyorsa da, sakın aldanmayın. Küçük bir şaşırtmaca var, onu aşmaya bakın. Şaşırtmaca tuzakından kurtulduysanız dördüncü ve beşinci bilmeceleri de çözdünüz demektir.

4- Bu sene kavun karpuz olmayacak

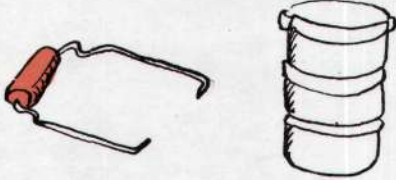
5- Bir karınca gördüm Eşek yavrusundan büyük

Eğer ipucu satırlarına bakıyorsanız, çözemediniz demektir. Öyleyse biraz açıklama yapayım: Bilmecelere nokta ve virgül koymadık. Nokta ve virgüllerini yerli yerine koyabilirsiniz, yanıtlarını da anlarsınız.

6- "Uğurlar olsun karı-koca." "Biz karı-koca değiliz, Babamın anası, Anamın kaynanası."

Bu değin kolay bulmacaya da ipucu veremem doğrusu! Sonuncu ve daha önceleri sorduklarım türündeki bilmeceye geçiyorum.

7- Kat kat sefertasıyım, Dört heceyle bilinir, Ben de canlı şeyler var, Fakat sanma yenilir.

Bu bilmeceyi de bir bilmece derleyicisi 1933 yılında Trabzon'da duymuş ve kitabına yazmış. Ben oradan okudum.

O yıllarda kente yeni binalar yapılmaya başlamışmış... Kesiyorum artık, ipucu vereyim derken, neredeyse yanıtını söyleyeceğim.

Evet sevgili arkadaşlar, böylece yirmi bilmece sormuş oldum size. En kısa zamanda bunların yanıtlarını yazıp göndermenizi bekliyorum. Çünkü kitap armağanlarımız sizi bekliyor.

Adresim:

Turan Yüksel

Mavibulut Yayınları

Yeniçarşı Cad. 33/2

Ferah Ap 80060 Galatasaray/İstanbul

BİR KİTAP BİR YAZAR

Bu sayımızda bir kitap ve bir yazar yerine üç güzel kitabı tanıtacağız sizlere. Bu kitapları üç ayrı kuruluş bizler için hazırladı ve bir bölümünü de siz abonelerimize ulaştırmamız için yayınevimize gönderdi. Bir süre önce bu kitaplardan birincisini dergimize ilk çıktığı günden beri abone olan herkese göndermiştik. Elimizde kalan kitaplarla, öteki iki kitabı da 1993 yılı abonelerine yine ücretsiz olarak göndereceğiz. Herkese yetmeyeceğini baştan söyleyelim. Bu nedenle bu kitaplardan birini mutlaka edinmek isteyen abonelerimiz 1993 yenilemelerini çabuk yapmalılar.

ÇOCUKLAR! 50 BASİT ÖNLEMLE DOĞAYI KURTARABİLİRİZ

Yayımlayan: Borusan Oto, 1992. Yazar: John Javna

Çocuklar Dünya'yı kurtarabilirler mi? Evet, kurtarabilirler. "Çocukların büyük bir bölümü Dünya'yı kurtarmada büyük bir rol oynayabileceklerinin farkında değiller. Bunu yapacak güçlerinin olmadığını sanıyorlar. Bu kitap, gezegenimizi korumak için yapabileceğiniz bir sürü şeyle dolu. Bunların çoğu eğlenceli şeyler. Bazıları ise çok çalışma gerektiriyor. Yine bazıları, bu kez anne-babalarınıza sizlerin öğretebileceği şeylerle ilgili. Ama hepsi de siz çocukların katkısının önemini vurgulamakta."

DÜNYA SEVGİYLE YAŞAR

Yayımlayan: IBM. Yazar ve çizerler: Fatih Erdoğan, Can Göknül Selim İleri, Ömür Kara, Huban Korman, Neva Öztulga, Burak Sarıbiyık, Betül Sayın, Serpil Ural, Tomris Uyar

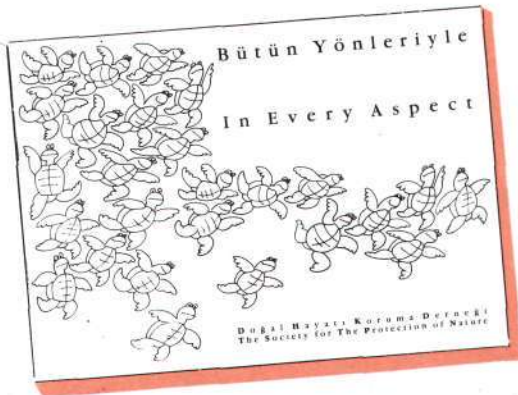
Çevre konulu sekiz öykünün yer aldığı 64 sayfalık bu kitap renkli resimli ve lüks baskılı.

DENİZ KAPLUMBAĞALARI

Yayımlayan: Doğal Hayatı Koruma Derneği
Yazar: F. Jacobs, Resimler: Mary Beath

Deniz kaplumbağalarını ne kadar tanıyorsunuz? Türlerini, yaşamlarını, yumurtlayabilmek için yaptıkları inanılmaz yolculuklarını öğrenmek isteyenlere İngilizce ve Türkçe olarak hazırlanmış bir boyama kitabı.

MAVİBULUT YAYINLARI 1992

K D V dahil fiyatı

OKULÖNCESİ DİZİSİ

Fili Yuttu Bir Yılan / Fatih Erdoğan	10.000
Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana Bakıyor / Fatih Erdoğan	10.000
Pabucumun Bağı Çözüldü / Fatih Erdoğan	10.000
Okula Geç Kaldım / Fatih Erdoğan	10.000
Dedem Bana Düdük Yaptı / Fatih Erdoğan	10.000
Geçiyordum Uğradım / Fatih Erdoğan	10.000
Ablam Bana Dil Çıkardı / Fatih Erdoğan	10.000
Sınıfta Kaldım Haberim Yok / Fatih Erdoğan	10.000
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? (Ciltli)/M. Waddell-B. Firth	48.000
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	40.000
Aç Tırtıl/Eric Carle	30.000
Demet'in Bahçesi / Ayla Çınaroğlu	36.000
Kırçıl Horoz / Ayla Çınaroğlu	36.000
Sevdiğim Hayvanlar / Ayla Çınaroğlu	48.000

ÇOCUK EDEBİYATI DİZİSİ

Küçük Prens (Ciltli) / A. de Saint -Exupéry	38.000
---	--------

SÜRELİ YAYINLAR

KIRMIZIFARE 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8,10,11,12,13	12.000
KEDİ 1, 2, 3	20.000

**MAVİBULUT YAYINLARI Yeniçarşı Cad.
33/2 Ferah Ap. D.4 80060 Galatasaray
İstanbul Tel: 252 63 75 Faks: 252 63 76**

Sevgili Günlük,

Yeni bir yılın ilk günlerinde yazıyorum sana. Yeni yıl bana büyüdüğümü düşündürüyor. Hoşuma gidiyor büyümek. Arasına korkuyorum galiba... Büyüklerin hayatı çok zor olmalı. Benim çevremdekilerin yüzü hep asık.

Elimden gelse küçük kalırmıydım. Yoo, büyümeyi seviyorum. Çünkü, büyüdükçe kendi başıma yapabileceğim şeylerin sayısı artıyor. Geçen gün Deniz'lere gidip orada kaldım. Ders çalışacaktık sözde, ama hep güldük. Babama anlattım, o da güldü.

"Keşke," dedi, "ben de küçük olsaydım!" Nedenini sordum. Ne dese beğenirsin? KIRMIZIFARE'ye abone olacaktı! "Babacığım," dedim ona. "Herkes KIRMIZIFARE'ye abone olabilir. Hem de bir telefonla. Ama sen nasıl olsa benim KIRMIZIFARE'lerimi benden önce okuyorsun. Ayrıca bir de abone olmana ne gerek var?" Kızardı. Meğerse, bunu bilmediğimi sanıyormuş...

Su babam çok hoş!

